

ALTIN
KURTLAR

Roshani Chokshi

Çeviren
İlgın Yıldız

*“Benim hakkımda havalı bir şey söyle,” diyen Aman için.
Kusura bakma.*

*Fléctere si néqueo súperos Acheronta movebo.
Cennete boyun eđdiremezsem cebennemî ayađa kaldururum.*

—VERGILIUS

Bir zamanlar dört Fransa Hanesi vardı.
Babil Düzeni'ne dahil olan diğer haneler gibi, Fransız fraksiyonu da
kendi Babil Parçası'nın, yani bütün İşleme gücünün kaynağının
konumunu korumaya yemin etmişti.
İşleme, ancak Tanrı'nın işleriyle aşık atan bir yaratım gücüydü.
Gelgelelim, bir hane yıkıldı.
Bir diğer hanenin soyu, vâristen yoksun kaldığı için kurudu.
Geriye kalansa yalnızca bir sır oldu.

GİRİŞ

Kore Hanesi'nin Anaerk'i bir akşam yemeğine geç kalmıştı. Normal şartlarda dakikliğe pek önem vermezdi. Hafiften nahoş bir heves içeren dakiklik köylülere yakışırdı. Kendisi ne köylüydü ne de Nyx Hanesi'nin melez vârisiyle yemek yemeye can atıyordu.

“Arabam nerede kaldı?” diye seslendi hole.

Oraya çok geç varırsa dedikodulara davetiye çıkarmış olurdu ki dedikodular dakikliğe nazaran çok daha sinir bozucu ve nahoştı.

Yeni elbisesindeki görünmez toz zerresini silkip attı. İpek elbisesi Place Vendôme'un birinci bölgesindeki Raudnitz & Cie terzi-leri tarafından tasarlanmıştı. Etek çizgisinin mavi ipek şeridinde tafta zambaklar sallanıyordu. Elbisenin tarlatanı ve uzun tül kuyruğu boyunca minyatür düğünçiçeği tarlaları ve sarmaşıklar, mum ışığında gözler önüne seriliyordu. İşlemesinin zanaatı kusursuzdu. Fahiş fiyatı göz önünde bulundurulursa, öyle de olmalıydı zaten.

Şoförü girişten başını uzattı. “En içten özürlerimi sunuyorum Madam. Az sonra hazırız.”

Anaerk, elinin hızlı bir hareketiyle savdı onu. Babil Yüzüğü, mavi ışıkla dolu koyu dikenlerden oluşan o düğüm, parıldadı. Bu yüzük, ailesinin diğer mensuplarıyla mücadelesinden ve hane içi iktidar kavgalarından başarıyla çıktıktan sonra, Kore Hanesi'nin

Anaerki olduğu gün lehimlenmişti işaretparmağına. Seleflerinin ve hatta hane mensuplarının ölüp de yüzüğü devredeceğı günü ipe çektiklerini biliyordu ancak buna henüz hazır değildi. Vakit gelene dek yalnızca kendisi ve Nyx Hanesi'nin Ataerk'i bilecekti yüzüğün gizlerini.

Duvar kâğıdına dokunduğunda varaklı desenlerde bir simge aniden yanıp söndü: Bir diken düğümü. Anaerk gülümsedi. Evindeki her Dövülmüş eşya gibi duvarkâğıdı da hane mimliydi.

Bir esere hane mimini damgaladığı ilk günü asla unutmuyacaktı. Yüzüğün gücü ona kendini insan kisvesine bürünmüş bir tanrıça gibi hissettirmişti. Tabii durum her zaman böyle değildi. Dün bir eşyadan Kore mimini çıkartmak durumunda kalmıştı. Her ne kadar istemese de geçen haftanın Düzen müzayedesi için yapmalıydı bunu ve bazı geleneklere karşı gelemezdi...

Bir hane reisiyle akşam yemeğı yemek gibi.

Anaerk açık kapıya gitti ve granit kaplı eşikte dikildi. Soğuk gece havası elbisesindeki ipek çiçeklerin taçyapraklarını kapatmasına neden oldu.

"Atlar hazır olsa gerek, değil mi?" diye seslendi geceye.

Şoförü cevap vermedi. Anaerk şalına sımsıkı sarıldı ve dışarıya doğru bir adım daha attı. At arabasını ve bekleyen atları gördü... Ancak şoför ortalıkta yoktu.

Atlara doğru yürürken, "Emrimdeki herkes bir beceriksizlik hastalığına mı yakalandı acaba?" diye söylendi.

Ulağı bile onu yüzüstü bırakmıştı, halbuki altı üstü Düzen müzayedesine gidip bir nesne bağışlayacak, sonra da oradan ayrılacaktı. Gayet açık seçik olan görevler listesine şunu da eklemiş olmalıydı: L'Eden denen barda, o rüküş mağarada delicesine sarhoş ol.

At arabasına yaklaşınca şoförünü çakıltaşlarının üzerinde yüzüstü serilmiş buldu. Geriye doğru tökezledi. Etrafında nallarını yere vuran atların sesleri aniden kesiliverdi. Sessizlik, havayı yaran ağır bir bıçak gibi düştü.

Kim var orada? demeye yeltendi ancak sözcükler sessizce dağılıp gitti.

Geriledi. Topukları çakıltaşlarında ses çıkarmıyordu. Suyun altında ydi âdeta. Koşup kapıyı açtı. Şamdandan süzölen ışığa bulanıldı ve bir an için kurtulduğunu zannetti. Topuđu elbisesine dolandı ve sendeleyip düşmesine yol açtı. Ona kavuşmak için acele eden, zemin olmadı.

Bir bıçak oldu.

Bıçağı hiç görmedi, yalnızca yaptıklarını hissetti; parmak eklemelerine saplanan keskin basıncı, açığa çıkan parmak kemiklerinin çıtırtısını, avucundan ve bileğinden süzölüp elbisesinin pahalı çan kollarını lekeleyen sıcak ıslaklığı. Yüzüğünün parmaklarından zorla sökülüp alınmasını. Kore Hanesi'nin Anaerki, şaşkınlığa kapılmaya fırsat bile bulamamıştı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Karşısında, zümrüt cam kanatlarını çırpan Dövlümüş güvelerin ışıkları tavanda süzölüyordu. Bir avuç dolusu tünemişti oraya, uyuklayan yıldızlara benziyorlardı.

Ve sonra, görüşünün kenarından, başına doğru ağır bir sopa savruldu.

BİRİNCİ KISIM

Babil Düzeni'nin arşiv kayıtları

*İmparatorluğun Kökenleri'*nden

Efendi Emanuele Orsatti, Düzen'in İtalya Fraksiyonu'na mensup

Orcus Hanesi, 1878, Kral I. Umberto hükümrânlığı

İşleme sanatı, bizzat medeniyet kadar eskidir. Tercümelerimize göre, kadim imparatorluklar sahip oldukları İşleme gücünün kaynağını bir dizi mitsel esere atfetmiştir. Hintler, güçlerinin kaynağının bir yaratılış ilahı olan Brahma Kâsesi'nden geldiğine inanıyordu. Persler de mitsel Cemşit Kupası'na atfediyordu.

İnançları, her ne kadar parlak ve yaratıcı olsa da, yanıltır.

İşleme, Babil Parçaları'na dayanır. Mevcut Parçalar'ın tam sayısı hiç kimse tarafından kesin olarak bilinmese de, bu metnin yazarının inancı, Tanrı'nın Babil Kulesi'nin yıkımından sonra en az beş parça dağıtmayı münasip gördüğü yönündedir (Yaratılış 11:4-9). Bu Babil Parçaları nereye verildiyse orada medeniyetler filizlenmiştir: Nil Nehri kıyısında Mısırlı ve Afrikalılar, İndus Nehri kıyısında Hindular, Sarı Nehir'de Uzak Doğulular, Fırat ve Dicle nehirlerinden Mezopotamyahılar ve Orta Andlar'da İnkalar. Haliyle, nerede bir Babil Parçası varsa, orada İşleme sanatı filizlenmiştir.

Batı'nın kendi Babil Parçası'na dair ilk kaydı 1112 yılına aittir. Atalarımızın kardeşliği Tapınak Şövalyeleri, Kutsal Topraklar'dan dönerken bir Babil Parçası getirip onu toprağımıza sermiştir. O günden itibaren İşleme sanatı kıtanın dört bir köşesinde emsalsiz ustalık seviyelerine erişmiştir. İşleme yatkınlığıyla kutsanmışlar için, tıpkı her türlü sanat gibi, ilahi bir mirastır bu. Zira biz nasıl O'nun suretinde yaratıldıysak, İşleme zanaatı da O'nun yaratımının güzelliğini yansıtır. İşlemek, yalnızca bir yaratımı zenginleştirmek değil, onu yeniden biçimlendirmektir.

Bu beceriyi muhafaza etmek Düzen'in görevidir.

Batı'nın Babil Parçası'nın bulunduğu yeri korumak bizim kutsal ve mukadder vazifemizdir.

Bizden böylesi bir gücü almak, kanımca, medeniyetin sonunu getirir.

I

SÉVERİN

Bir hafta önce...

Séverin saate göz attı: İki dakika kalmıştı. Etrafında Babil Düzeni'nin maskeli üyeleri beyaz yelpazelerini sallıyor, müzayededeki son teklifi hevesle beklerken aralarında mırıldanıyorlardı.

Séverin başını arkaya yatırdı. Freskolu tavanda ölü tanrılar sabit bakışlarını kalabalığa dikmişti. Duvarlara bakmamak için uğraşsa da beceremedi. Fransız fraksiyonunun geri kalan iki hanesinin simgeleri onu her yönden kuşatıyordu. Nyx Hanesi'nin hilalleri. Kore Hanesi'nin dikenleri.

Diğer iki simge tasarımdan özenle yükseliyordu.

"Düzen'in hanımları ve beyleri, bahar müzayedemiz sonlanmıştır," diye duyurdu mezatçı. "Bu olağanüstü alışverişe şahitlik ettiğiniz için teşekkürler. Bildiğiniz gibi, bu akşamın nesnelere, Kuzey Afrika çölleri ve Hindicinin gözalcı sarayları gibi ırak yörelerden kurtarılmıştır. Bir kez daha bu bahar müzayedeye evsahipliği yapmayı kabul eden Fransa Hanesi'ne minnetlerimizi ve saygılarımızı sunuyoruz. Nyx Hanesi'ne saygılarımızı sunuyoruz. Kore Hanesi'ne saygılarımızı sunuyoruz."

Séverin ellerini kaldırdı ancak alkışlamaya yanaşmadı. Avucundan inen uzun yara izi şamdanın ışığında gümüşü bir renk almıştı; ona verilmeyen mirasın bir hatırlatıcısı.

Séverin, Montagnet-Alarie soyunun son mensubu ve Vanth Hanesi'nin vârisi, o adı fısıldadı yine de. *Vanth Hanesi'ne saygılarımı sunuyorum.*

On yıl önce Düzen, Vanth Hanesi soyunu ölü ilan etmişti.

Düzen yalan söylemişti.

Mezatçı, Düzen'in kutsal ve ağır sorumluluklarına dair uzun bir konuşmaya başladığında Séverin çalıntı maskesine dokundu. Madeni dikenler ve donmuş güllerden oluşan bu düğüm buzla süslenmişti, İşlendiği için de buzla asla erimiyor ve güller asla solmuyordu. Séverin dozajı doğru tutturduysa, halihazırda L'Eden'deki şatafatlı otelinde dokuzuncu rüyasını görmekte olan Kore Hanesi ulağına aitti bu maske.

Aldığı istihbarata göre uğruna buraya geldiği nesne her an müzayedede sahnesine çıkabilirdi. Bir sonraki adımda ne olacağını biliyordu. İddiasız bir teklif süreci olacaktı ancak herkes Nyx Hanesi'nin nesneyi almak için bu tura hile karıştırdığından kuşkulanıyordu. Nyx Hanesi kazansa bile o eser Séverin'le beraber eve gidecekti.

Dudaklarının ucu bir tebessümle kıvrılırken parmaklarını kaldırdı. Aynı anda tepesinde sallanan şampanya şamdanından bir kadeh kopup eline doğru süzüldü. Flüt kadehi dudaklarına götürdü ancak onu yudumlamaktansa kadehin ucundan ileriye bakarak balo salonunun tasarımını, çıkışlarını bir kez daha inceledi. Dev bir kuğu biçimindeki kat kat sedefsi makaronlar doğu çıkışında yer alıyordu. O tarafta oturan Nyx Hanesi'nin genç vârisi Hypnos, bir şampanya kadehini kafasına diktikten sonra bir el işaretiyle yenisini istedi. Çocukken ikisi hem oyun arkadaşı hem de rakipti; neredeyse aynı şekilde yetiştirilmiş, babalarının yüzüklerini devralmak üzere eğitilmişlerdi.

Bunun üzerinden bir ömür geçmişti elbette.

Séverin bakışlarını zorla Hypnos'tan uzaklaştırdı ve güney çıkı-

şını koruyan lapis mavisi sütunlara odaklandı. Batı yönünde dört Sfenks yetkilisi, formaları ve timsah maskeleriyle, hiç kıpırdamadan dikiliyordu.

Onların sayesinde hiç kimse Düzen'den bir şey çalamıyordu. Bir Sfenks'in maskesi bir anaerk ya da ataerkin yüzüğüyle hane-mimli bir nesnenin kokusunu alabilir ve izini sürebilirdi.

Ama Séverin tüm eserlerin müzayedeye temiz geldiğini ancak müzayedenin sonunda sahiplerini bulduklarında mimlendiklerini biliyordu. Bu da satış zamanı ile sahiplenme zamanı arasında bir nesnenin çalınabileceği birkaç değerli dakika bırakıyordu. Hiç kimse, bir Sfenks bile, böyle bir nesnenin nereye kaybolduğunu bulamazdı.

Gelgelelim hassas ve mimsiz bir nesne, korumasız da değildi.

Séverin çaprazındaki kuzey ucuna, mimsiz nesnelere yeni sahiplerini beklediği bekleme odasına doğru baktı. Odanın girişine devasa bir kuvars aslan çömelmişti. Kristalli kuyruğu mermer zemine tembelce vuruyordu.

Bir gong çaldı. Séverin, açık tenli bir adamın sahneye çıktığı podyuma baktı.

"Son nesnemizi sergilemekten ötürü kıvanç duyuyoruz. 1860'ta Çin'in Yaz Sarayı'ndan kurtarılan bu pusula, Han Hanedanı döneminde İşlenmiştir. Becerileri arasında yıldızları bulmak ve yalan ile gerçeği ayırt etmek yer almaktadır," dedi mezarçı. "On iki santimetre on iki santimetre ölçülerinde, 1,2 kilogram ağırlığındadır."

Mezarçının tepesinde, pusulanın hologramı parıldadı. Nesne, merkezinde küre biçimli bir çukur bulunan dikdörtgen bir metal parçasına benziyordu. Metalin her yüzünde Çince karakterler yer alıyordu.

Pusulanın becerilerinin listesi çarpıcıydı ama Séverin'in ilgisini kabartan bunlar değildi. Pusulanın içinde gizli olan hazine haritasıydı. Göz ucuyla Hypnos'un hevesle alkışlamasını seyretti.

"Fiyat teklifi beş yüz bin franktan başlıyor."

İtalyan fraksiyonundan bir adam yelpazesini kaldırdı.

“Beş yüz bine Mösyö Monserro’ya. Acaba...”

Hypnos elini kaldırdı.

“Altı yüz bin,” dedi mezatçı. “Altı yüz bine satıyorum, satıyorum...”

Üyeler aralarında konuşmaya başladı. Hileli bir turda uğraşmanın anlamı yoktu.

Mezatçı zoraki bir neşeyle, “Sattım!” dedi. “Altı yüz bine Nyx Hanesi’ne. Ataerk Hypnos, müzayede bitiminde lütfen hane ulağınız ve seçilen hizmetkârınızı sekiz dakikalık geleneksel kıymet takdiri için bekleme odasına gönderiniz. Özel muhafaza kutusunda bekleyen nesneyi yüzüğünüzle mimleyebilirsiniz.”

Séverin bir dakika kadar bekledikten sonra izin istedi. Avlunun kenarından hızlı adımlarla ilerleyip kuvars aslana ulaştı. Aslanın arkasında mermer sütunların dizili olduğu loş bir koridor uzanıyordu. Kuvars aslanın gözleri kayıtsızca ona doğru kaydığında, Séverin çalıntı maskesine dokunma isteğini bastırmaya gayret etti. Kore Hanesi ulağı kılığında olduğu için bekleme odasına girip nesnelere tam sekiz dakika dokunmasına izin vardı. Çalıntı maske sayesinde aslanın yanından geçip gidebileceğini biliyordu ancak aslan doğrulama maksatlı katalog sikkesini –Kore Hanesi’nin sahipliğindeki her bir nesnenin konumunu barındıran İşlenmiş bir sikkeydi bu– görmek isterse Séverin’in işi bitik demektir. O lanet şeyi ulağın üzerinde bir türlü bulamamıştı.

Séverin kuvars aslanın önünde eğilerek selam verdi, sonra kıpırdamadan durdu. Aslan hiçbir şey yapmadı. Sabit bakışları Séverin’in yüzünü yakarken dakikalar akıp gitti. Séverin’in nefesi ciğerlerinde yapışkan bir hâl almıştı. O eseri bu kadar çok istemekten nefret ediyordu. İçinde öyle çok *istek* vardı ki bedeninde kana yer kalmamıştı âdeta.

Séverin ancak o sesi duyunca başını kaldırdı: Yeniden düzenlenen taşların sürtünme sesi. Nefesini verdi. Bekleme odasının kapısı önünde belirmediğinde şakakları nabız misali atıyordu. Aslanın izni olmaksızın İşlenmiş kapı asla görülemezdi.

Bekleme odasının duvarları boyunca mermer tanrı heykelleri ve mitsel yaratıklar, gömük nişlerden ileri uzanıyordu. Séverin homurdanan boğa kafalı mermer minotauros figürüne gitti doğruca. Çakısını heykelin şişmiş burun deliklerine doğru kaldırdı. Ilık nefesi İşlenmiş bıçağı buğulandırdı. Séverin tek bir pürüzsüz çizgiyle bıçağın ucunu heykelin yüzünden gövdesine doğru kaydırdı. Heykel ikiye ayrılarak açıldı; mermer tıslayıp buğu çıkarırken tarihçisi tökezleyerek onun içinden çıktı ve Séverin'in üzerine düştü. Titreyen Enrique şaşkındı.

"Beni bir *minotaurosun* içine mi sakladın? Tristan neden yakışıklı bir Yunan tanrısının içine bir saklanma boyutu yapamadı acaba?"

"Onun yatkınlığı sıvı maddeler. Taş olunca zorlanıyor," dedi Séverin çakıyı cebine koyarken. "O yüzden ya bir minotauros olacaktı ya da boğa testisleriyle süslenmiş bir Etrüsk vazosu."

Enrique ürperdi. "Yok artık. Kim boğa testisleriyle süslenmiş bir vazoya bakıp 'Sen benim olmalısın' der ki?"

"Canı sıkılmış, zengin ve esrarengiz tipler."

Enrique iç geçirdi. "Olmak istediğim tipler."

Hazine çemberine döndüler; bunların pek çoğu tapınaklar ve saraylardan yağmalanmış, İşlenmiş antika kalıntılardı; heykeller, sıra sıra mücevher, ölçüm aygıtları ve teleskoplar.

Odanın arka tarafında Nyx Hanesi'ni temsil eden bir oniks ayı ağzını kocaman açmış onlara ters ters bakıyordu. Onun yanında, Kore Hanesi'ni temsil eden bir zümrüt kartal kanatlarını silkeledi. Aralarında Rusya'yı temsil eden ateş opalden oyulmuş kahverengi bir ayı, İtalya'yı temsil eden berilden yontulmuş bir kurt ve Alman İmparatorluğu'nu temsil eden obsidiyen bir kartalın da bulunduğu, dünyanın dört bir yanındaki Düzen fraksiyonlarını temsil eden hayvanlar hazırolda duruyordu.

Enrique, üstündeki Düzen hizmetkârı üniformasının içine elini daldırdı ve Nyx Hanesi'nin kazandığı pusulaya tıpatıp benzeyen dikdörtgen bir metal parçası çıkardı.

Séverin sahte eseri aldı.

“Hâlâ teşekkür bekliyorum,” diyerek somurttu Enrique. “Onu araştırıp yapmak *çok zamanımı* aldı.”

“Zofia’yı kızdırmasaydın daha az vaktini alırdı.”

“Bu kaçınılmaz bir şey. Nefes almam bile mühendisinin savaş gemilerini hazırlamasına yetiyor.”

“O zaman nefesini tut.”

“Bu benim için kolay olacak,” dedi Enrique gözlerini devirerek. “Ne zaman yeni bir parça edinsek öyle yapıyorum zaten.”

Séverin güldü. Edinmek, *özel hobisiydi*. Bu ifade... Aristokratikti. Hatta erdemliydi. Edinme alışkanlığını Düzen’e borçluymuştu. Vanth Hanesi’nin vârisi olma talebinin geri çevirdikten sonra, her bir müzayede hanesinden onun aleyhine oy toplamış, böylece İşlenmiş antikaları yasal yolla satın almasını yasaklamışlardı. Onlar bunu yapmasaydı Séverin belki de kendisinden ne tür nesnelere saklandığını öğrenmeye bu kadar meraklı olmayacaktı. Sonradan bu nesnelere bazılarının ailesinin malları olduğu ortaya çıkmıştı. Montagnet-Alaire soyunun öldüğü duyurulduktan sonra Vanth Hanesi’nin tüm malları satılmıştı. Séverin on altısına basıp yasal tröstünü nakde çevirmesini izleyen aylarda onların her birini geri almıştı. Ondan sonra da uluslararası müzeler, sömürge cemiyetleri ve Düzen’in çaldıklarını geri almak isteyen her türlü kuruma edinme hizmeti vermişti.

Pusulayla ilgili dedikodular doğruysa onu kullanarak Düzen’e şantaj yapabilir, sonra da istediği tek şeyi, hanesini geri alabilirdi.

“Yine yapıyorsun,” dedi Enrique.

“Neyi?”

“Şu hain bakışlarla uzaklara dalıp gitme meselesini. Ne saklıyorsun Séverin?”

“Hiçbir şey.”

“Sen ve sırların.”

“Sırlar saçlarıma gözalıcı bir ışıltı katıyor,” dedi Séverin buklelerini okşayarak. “Gidelim mi?”

Enrique başını salladı. “Oda kontrolü.”

İşlenmiş bir küreyi havaya attı, küre havada asılı kaldı. Nesne-
den bir ışık patlayarak duvarlarda ve nesnelere süzülerek her yeri
taradı.

“Kayıt cihazı yok.”

Séverin başıyla onayladı ve Nyx Hanesi'nin oniks ayısı önün-
de dikildiler. Ayı, bir platformun üzerinde duruyordu ve ağzı, Çin
pusulasının bulunduğu elma gibi parlayan kırmızı kadife kutunun
ışılığını dışarı sızdıracak kadar açıktı. Séverin kutuya dokunduğu
an, onu yerine koyması için sekiz dakikadan az vakti vardı. Aksi
takdirde –bakışları ayının parlak dişlerine kaydı– yaratık onu zorla
geri alacaktı.

Kırmızı kutuyu aldı. O sırada Enrique bir tartı çıkardı. Önce
gerçek pusulanın olduğu kutuyu tarttılar ve yerine sahtesini koy-
madan evvel ağırlığını işaretlediler.

Enrique sövdü. “Kıl payıyla. Olsun, böyle de olur. Fark tartıdan
doğru düzgün ayırt edilemiyor bile.”

Séverin'in çenesi kilitlendi. Farkın tartıdan pek tespit edileme-
mesi önemli değildi. Farkın oniks ayı tarafından tespit edilmesi
sorun yaratırdı. Fakat artık geri dönemeyecek kadar ilerlemişlerdi.

Séverin, kutuyu ayının ağzına yerleştirdi ve bileği kaybolana
dek onu içeri itti. Oniks dişler kolunu çizdi. Heykelin boğazı serin,
kuru ve fazlasıyla donuktu. Eli titredi.

“Nefes alıyor musun?” diye fısıldadı Enrique. “Ben kesinlikle
almıyorum.”

“Yardımcı olmuyorsun,” diye homurdandı Séverin.

Şimdi dirseğine dek sokmuştu elini içeriye. Ayı kaskatıydı. Gö-
zünü bile kırpmıyordu.

Neden kutuyu kabul etmedi?

Bir gıcırta sessizliği böldü. Séverin aniden elini çekiverdi. Çok geç
kalmıştı. Ayının dişleri anında uzayıverdi ve ince, minik parmaklık-
lar oluşturdu. Enrique, Séverin'in hapis kalan eline tek bir bakış attı,
beti benzi attı ve yalnızca şu sözcüğü telaffuz edebildi: “Kahretsin.”

LAILA

Laila, Kore Hanesi ulağının otel odasına gizlice süzüldü. Elbisesi, depo kalıntılarında bulup çıkardığı eski bir kâhya üniforması, kapının pervazına takıldı. Homurdanarak onu çekti-tirdi ancak üniformanın sadece tek bir dikişi patladı.

“Harika,” diye mırıldandı Laila.

Dönüp odaya baktı. Tüm L’Eden odaları gibi, ulağın odası da savurganca bir estetikle donatılmış ve tasarlanmıştı. Oraya ait de-ğilmiş gibi duran tek şey, yerde, kendi salyasının oluşturduğu ha-vuzun içinde yüzüstü yatan baygın ulaktı.

Laila, ayağının ucuyla onu itip sırtüstü dönmesini sağlayarak, “Hiç olmazsa seni yatağına koysalarmış, zavallıcık,” dedi.

Sonraki on dakika boyunca dekorasyonla ilgilendi. Kâhya elbi-sesinin ceplerinden çıkardığı küpeleri yere attı, lamba armatürle-rinin üzerine yırtık çoraplar yerleştirdi, yatağı dağıttı ve çarşafıya şampanya döktü. İşi bitince ulağın yanına diz çöktü.

“Veda hediyesi,” dedi. “Ya da bir özür. Nasıl algılasan.”

Resmi kabare kartvizitini çıkardı. Sonra adamın başparmağını aldı ve kâğıda bastırdı. Kâğıt yanardöner ışıltılar yayarken sözcük-ler açılıvererek canlandı. Palais des Rêves’in kartvizitleri, müşteri-lerin parmak izlerini tanıyacak şekilde İşlenmişti. Onun üzerinde

yazanı ancak ulak, sadece ona dokunduğunda okuyabilirdi. Laila kartı adamın ceketinin göğüs cebine kaydırđı, eriyip de krem rengi kâğıda karışmalarından evvel, harfleri okudu:

Palais des Rêves

90 boulevard de Clichy

Seni L'Énigme'nin gönderdiğini söyle...

Bir parti daveti, başına darbe yiyip bayılılmanın karşılığı olarak yetersiz bir teselli ödülü olsa da bu farklıydı. Palais des Rêves, Paris'in en özel kabaresiydi ve ertesi hafta Fransız Devrimi'nin yüzüncü yıldönümü şerefine bir parti verilecekti. Davetiyeler halihazırda karaborsada pırlanta fiyatına satılıyordu. Ancak insanları heyecanlandıran yalnızca kabare değildi. Birkaç hafta içinde kent, Avrupa'nın güçlerini ve yeni yüzyılın öncüsü icatları kutlayan devasa bir dünya fuarına, 1889 Exposition Universelle'e evsahipliği yapacaktı, yani L'Eden Hôtel tıkabasa dolacaktı.

"Bunu hatırlayacağımı sanmıyorum ama Palais'de çikolata kaplı çileklerden sipariş et," dedi ulağa. "Tek kelimeyle enfestir."

Laila ayaklı duvar saatine baktı: Sekiz buçuk. Séverin ve Enrique en az bir saat sonra dönecekti ama yine de saate bakmadan edemiyordu. Umut, kaburgalarının ardında acı içinde kabarıyordu. Kadim kitabı arayışında bir dönüm noktasına erişmek için iki yıl harcamıştı ve bu hazine haritası tüm dualarının cevabı olabilirdi. *İyi olduklarına eminim*, dedi kendi kendine. Edinimler, aşına oldukları görevlerdi. Laila, Séverin'le ilk çalışmaya başladığında, Séverin ailesinin mallarını geri almaya çalışıyordu. Laila'ya da kadim kitabı arayışında yardım etmeye başladı. Laila'nın bildiği kadarıyla kitabın adı yoktu... Elindeki tek ipucu, kitabın Babil Düzeni'ne ait olduğuydu.

Bir pusulanın içine saklanmış olan hazine haritasının peşine düşmek, önceki görevlerine kıyasla epey zararsızdı. Laila, antika bir tacın peşindeyken Nisyros Adası'nın aktif volkanının tepesinde asılı kaldığı günü hâlâ unutmamıştı. Ancak bu edinim görevi farklıydı. Enrique'nin araştırması ve Séverin'in istihbarat raporları

doğruysa, o minik pusula hayatlarının yönünü değiştirebilirdi. Ya da Laila'nın durumunda hayatta kalmasına yardım edebilirdi.

Dikkati dağılan Laila, elleriyle elbisesini düzleştirdi.

Bir hataydı bu.

Düşünceleri çığırından çıkmış hâldeyken asla bir şeylere dokunmamalıydı. Gardını düşürdüğü tek bir an, elbisenin hatıralarının düşüncelerine sızmasına yol açmıştı: *Elbisenin ıslak eteğine tutunmuş krizantemler, at arabasının basamağına serilmiş sırmalı kumaş, dua ederken birleşmiş eller ve sonra...*

Kan.

Her yerde kan, at arabası ters devrilmiş, bir kemik kumaşı delip dışarı çıkmış...

Laila acıyla gözlerini kıstı, elini hızla elbiseden çekti. Ancak çok geçti. Elbisenin hatıraları onu yakalamış, sımsıkı kavramıştı. Laila gözlerini yumarak derisini bütün gücüyle cimcikledi. Bu keskin acı, düşüncelerinde kızıl bir alev gibi belirdi ve bilinci bu acıya sanki onu karanlıktan çıkaracakmış gibi sımsıkı sarıldı. Hatıralar kaybolduğunda Laila gözlerini açtı. Elbisenin kolunu aşağıya çekti, elleri titriyordu.

Bir an yere çömeldi, kollarını dizlerine sardı. Séverin onun yeteneğini "kıymetsiz" olarak tanımlamıştı; sonra Laila ona etrafındaki nesnelere *neden* okuyabildiğini anlatmıştı. Ondan sonra, Séverin tek kelime edemeyecek kadar irkilmiş, hatta dehşete düşmüştü. Bütün ekiple yalnızca Séverin onun dokunuşunun bir nesnenin gizli tarihini ortaya çıkarabildiğini biliyordu. Kıymetsiz veya değil, bu yetenek... Normal değildi.

Laila normal değildi.

Güçlükle yerden kalktı, odadan çıkarken elleri hâlâ titriyordu.

Hizmetkârların merdiveninde üniformayı üzerinden çıkarıp attı ve yıpranmış mutfak üniformasını giydi. Otelin ikinci mutfağı, tamamen hamur işleri için ayrılmıştı ve akşam saatlerinde burası Laila'ya aitti. Palais des Rêves sahnesine ertesi hafta çıkacaktı, yani ikinci işi için bol bol vakti vardı.

Dar koridorda L'Éden'in garsonları koşturarak yanından geçip gidiyordu. Yarım kabukta soğutulmuş istiridye, kemikiliği çorbasında yüzen bıldırcın yumurtası, her yeri kırmızı şarap ve tereyağında çevrilmiş sarımsak kokutan, buharı üstünde kokoven taşıyorlardı. Alamenti farikası maskesi ve başlığı yokken hiç kimse onun kabare yıldızı L'Énigme olduğunu anlamıyordu. Burada sadece sıradan biri, herhangi bir çalışandı.

Mutfağın pastane bölümünde yalnız kalan Laila, mutfak tartıları, boya fırçaları, cam tabakta yenebilir inciler ve —bu öğleden sonra itibarıyla— neredeyse iki metre yükseklikteki bir *croque-m-bouche* kulesinin bulunduğu mermer tezgâhı inceledi. Şafak vakti kalkıp pataşu hamuruyla pasta topları pişirmiş, içlerini tatlı krema ile doldurmuş, her bir topa kusursuz bir sikke altını tonu vermiş ve karamela batırıp hepsini piramit hâlinde dizmişti. Geriye yalnızca süslemesi kalmıştı.

L'Éden, birinci sınıf yeme içme konusunda her türlü övgüyü zaten kazanmıştı —Séverin bundan daha azını kabul edemezdi zaten— ancak konukların hayallerini süsleyen, buradaki tatlılardı. Laila'nın tatlıları, İşleme ürünü olmasalar bile yenebilir sihirdi âdeta. Pastaları, kollarını iki yana açmış balerinler şeklindeydi; saçları keten helvası ve yenebilir altın, tatlı inci tozu serpilmiş tenleri krema kadar solgundu.

Misafirler onun yaratımlarına “ilahi” diyordu. Laila mutfağa adım attığında, henüz oluşmamış bir evrenin incecik parçalarını inceleyen bir tanrıça gibi hissediyordu. Mutfakta daha kolay nefes alıyordu. Şeker, un ve tuzun hafızası yoktu. Burada Laila'nın dokunuşunun başka bir anlamı yoktu. Dokunuşu yalnızca bir dokunuştuktu. Kapanmış bir mesafe, tamamına erdirilmiş bir eylemdi.

Bir saat sonra, bir pastaya son dokunuşlarını yaparken, kapı hızla açıldı. Laila iç geçirdi ama başını kaldırıp bakmadı. Kimin geldiğini biliyordu.

Laila, Séverin için çalışmaya başladıktan altı ay sonra, Enrique'yle beraber yıldız izleme odasında iskambil oynuyorlardı ki Séverin ku-

cağında, bir mumun kalbinden de mavi gözleri olan sıksa, kirli bir Polonyalı kızla içeri girmişti. Séverin onu kanepeye yatırmış ve mühendisi olarak tanıtmıştı; hepsi bu. Laila ancak daha sonra onunla ilgili bir şeyler öğrenebildi. Kundaççılık nedeniyle tutuklanan ve üniversiteden kovulan Zofia'nın, tüm metaller için ender bir İşleme yatkınlığı, sayılar konusunda da keskin bir zihni vardı.

L'Eden'e ilk geldiğinde Zofia sadece Séverin'le konuşuyordu ve kendisine yaklaşan bir başkasına karşı son derece kapalı bir hâli vardı. Bir gün Laila, görüşmelere tatlı getirdiğinde, Zofia'nın yalnızca krem rengi şekerli kurabiyelerden yediğini, rengârenk süslenmiş tatlılara elini bile sürmediğini fark etti. Böylece ertesi gün Zofia'nın kapısına bir tabak kurabiye bıraktı. Bunu yapmaya üç hafta boyunca devam etti; sonra bir gün, mutfakta epey meşgulken bunu yapmayı unuttu. Odayı havalandırmak için kapıyı açtığı anda Zofia'yı elinde boş bir tabak, gözlerinde beklenti dolu bakışlarla buldu. Bu, bir yıl önce olmuştu.

Zofia tek kelime etmeden temiz bir karıştırma kâsesi aldı, içini suyla doldurdu ve kana kana içti. Koluyla ağzını sildi. Sonra bir kâsedeki şekerli kremaya uzandı. Laila bir oklavayla onun eline hafifçe vurdu. Zofia ters ters baktı, sonra mürekkepli parmağını şekerli kremaya daldırdı. Derken, ölçü kaplarını boyutlarına göre dalgın dalgın dizmeye koyuldu. Laila sabırla bekledi. Zofia söz konusu olduğunda sohbetler ancak tesadüf eseri başlıyor, Zofia sıkılıncaya dek devam ediyordu.

“Kore Hanesi ulağının odasını ateşe verdim.”

Laila fırçayı elinden düşürdü. “Ne? Odaya girmeden uyandırmalıydın onu!”

“Öyle mi? Dışarı çıkarken yaptım. Minik ateşler.” Zofia, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Laila'nın bakışlarını görünce, apar topar konuyu değiştirdi. Gerçi ona göre bunu apar topar falan yapmamıştı. “Timsah kas sistemini sevmiyorum. Séverin, o Sfenks maskelerinin sahtesini istiyor..”

“Yangına geri dönsek..”

“...Maske insani yüz ifadelerine kavuşmuyor. Bunu başarmam lazım. Ah, bu arada yeni bir çizim tahtasına da ihtiyacım var.”

“Sonuncusuna ne oldu?”

Zofia, şekerli krema kâsesini inceledi ve omzunu silkti.

“Kırdın,” dedi Laila.

“Dirseğim içine girdi.”

Laila başını iki yana salladı ve Zofia’ya temiz bir bez attı. Zofia şaşkın gözlerle ona baktı.

“Neden beze ihtiyacım var?”

“Çünkü yüzünde barut var.”

“Yani?”

“Yanisi... bu biraz tehlikeli canım. Temizlen.”

Zofia bezle yüzünü sildi. Sanki Zofia daima küllerden veya alevlerden çıkıyordu, bu nedenle L’Eden de “Anka” lakabını almıştı. Öyle bir kuşun olmamasını umursamıyordu. Yüzünü silerken, bezin ucu birbirine bağlanmış bıçak uçlarına benzeyen sıradışı kolyesine takıldı.

“Ne zaman dönecekler?” diye sordu Zofia.

Laila içinde keskin bir sızı duydu. “Enrique ve Séverin saat dokuzda burada olacak.”

“Mektuplarımı almam lazım.”

Laila yüzünü buruşturdu. “Bu kadar geç saatte mi? Hava çoktan karardı Zofia.”

Zofia kolyesine dokundu. “Biliyorum.”

Bezi fırlattı. Laila da onu yakalayıp lavaboya attı. Arkasını döndüğünde, Zofia şeker kremasının kaşığı almıştı.

“Pardon, Anka, ona ihtiyacım var!”

Zofia kaşığı ağzına soktu.

“Zofia!”

Mühendis sırttı. Kaşığı ağzından bile çıkarmadan kapıyı açıp kaçtı.

Tatlıyı bitiren Laila ortalığı topladı ve mutfaktan çıktı. Resmi pasta şefi değildi, olmak da istemiyordu; hobi denen şeyin cazibesi esasen yalnızca keyif için olmasından kaynaklanıyordu. Bir şeyi yapmak istemiyorsa yapmıyordu.

O ana hizmet koridorunda ilerlerken, L'Eden'in sesleri de gitgide canlanıyordu; kehribar avizeler, şampanya kadehleri, İşlenmiş pervaneler ve uçarken renkli ışıklar düşüren mozaik camlı kanatlarının mırıltılarına karışan kahkaha sesleri. Laila, otelin mesaj servisi olan Merkür Kabini'nin önünde durdu. Otel personelinin isimlerinin bulunduğu küçük metal kutular içeride duruyordu. Laila çalışan anahtarıyla kutusunu açtı, bir şey bulmayı beklemiyordu ancak parmakları soğuk ipek gibi bir şeye değdi. Tek bir sözcük; yazılı bir not iliştirilmiş olan siyah bir taçyaprak:

Haset.

Çiçek olmasaydı bile Laila bu okunaksız, eğri el yazısını her yerde tanırdı: Tristan. Gülümsemek için kendisini tuttu. Sonuçta ona hâlâ kızgındı.

Ama hediyeyi kabul etmesini engellemeyecekti bu.

Özellikle de onun İşlediği bir hediyeyi.

İşlemek. İki yıldır Paris'te yaşamasına karşın, bu sözcük hâlâ dilinde tuhaf bir his bırakıyordu. Batı'daki imparatorluklar ve kralıklar, Tristan ve Zofia'nın yeteneklerine "İşlemek" adını vermişti ancak bu sanat başka dillerde başka isimlerle anılıyordu. Hindistan'da ona *chhota saans*, yani "küçük nefes" diyorlardı çünkü yalnızca tanrılar yaratıma hayat üfleyebilirken, bu sanat öyle bir gücün sadece küçük bir yudumuydu. Fakat adı ne olursa olsun, yatkınlığa kılavuzluk eden kurallar aynıydı.

İki tür İşleme yatkınlığı vardı: zihinsel ve maddesel. Madde yatkınlığı olan biri, üç maddesel durumdan birini etkileyebilirdi: sıvı, katı veya gaz. Tristan da, Zofia da maddesel yatkınlığa sahipti; Zofia'nın İşleme yatkınlığı katı maddeye –çoğunlukla madenler

ve kristaller— Tristan'ın yatkınlığı ise sıvı maddeydi. Özellikle de bitkilerde bulunan sıvıya.

İşlemenin her türü üç koşula bağlıydı: zanaatkârın iradesinin gücü, sanatsal amacın netliği ve seçtikleri aracın element özellikleri. Yani katı maddeye, özel olarak taşa karşı İşleme yatkınlığı olan biri, manipüle etmek istediği taşın özelliklerini ve bağlı kimyasal formüllerini anlamaksızın hiçbir şey başaramazdı.

Genellikle yatkınlık on üçünü aşmamış çocuklarda ortaya çıkardı. Çocuk yatkınlıkta ustalaşmayı diliyorsa, çalışmalara yönelebilirdi. Avrupa'da çoğu İşleme zanaatkârı meşhur kurumlarda yıllarca çalışıyor veya uzun çıraklıklar yapıyordu. Zofia ve Tristan ise bu yolları izlememişti. Zofia'nın nedeni, bunu yapmasına fırsat kalmadan okuldan atılmış olmasıydı. Tristan'ın nedeni ise sadece buna gerek görmemesiydi. Onun arazi zanaatkârlığı, bir doğa ruhunun garip rüyasına benziyordu. Sarsıcı ve güzeldi; Paris ona doyamıyordu. On altı yaşındayken ona iş vermek isteyenlerin bekleme listesindeki sayı yüzlere ulaşmıştı.

Laila, eskiden Tristan'ın neden L'Eden'de kaldığını merak ederdi. Nedeni belki de Séverin'e bağlılığıydı. Veya L'Eden'in o tuhaf örümcek vitrinlerini tutmasına izin vermesiydi. Gelgelelim, Laila bahçelere çıktığında bunun nedenini *hissetmişti*. Çiçeklerin kokusu akciğerlerinde dans ediyordu. Bahçe, çöken karanlıkta karmaşıklaşıyor ve yabancılaşıyordu. Ve Laila anlıyordu. Tristan'ın diğer müşterilerinin pek çok kuralı vardı; yaklaşan şölenni için gösterişli bir estetikle kırpılmış ağaçlar sipariş eden Kore Hanesi gibi. L'Eden farklıydı. Tristan, Séverin'i abisi gibi severdi ama L'Eden'de kalmasının nedeni, yalnızca burada herhangi bir talepten azade, zihnindeki mucizeleri gerçekleştirebilecek olmasıydı.

Laila, L'Eden'in bahçelerine adım attığı anda Tristan'ın hayal gücünün içindeydi. Adına karşın bahçeler cennetten ziyade günahın labirentiydi. Tam olarak yedi günahın.

İlk bahçe Şehvet'ti. Burada, heykellerin boş ağızlarından kırmızı çiçekler taşıyordu. Köşede Kleopatra, lâl kırmızısı nergis zam-

bakları ve pembe yakalı dağ laleleri öksürmüştü. Bir diğer köşede Truvalı Helen, zenyalar ve gelincikler fısıldıyordu. Laila labirentte hızlıca ilerledi. Biri uzandığı anda sımsıkı kapanan zaylanın kokusunun sardığı parlak çiçeklere dolu gökyüzüyle Obruluk'u geçti. Sonra her bir narin bitkinin altın cilayla kaplandığı Açgözlülük'ü. Onun ardından, ağır ağır salınan fundalarıyla Tembellik, aevli çiçekleriyle Öfke. Yasemin yeveleriyle görkemli aslanlar ve çiçek açmış boynuzlarıyla yeşil geyiklerin, hareket hâlindeki devasa kırpık ağaçların bulunduğu Gurur'a, en sonunda da Haset'e ulaştı. Burası tam da günahın tonu olan yeşille kaplıydı.

Laila, girişte Tezcat kapı belirmeden önce durdu. Onun sırlarını bilmeyen biri için Tezcat, varaklı sarmaşık yapraklarına benzeyen şık pervazı haricinde sıradan bir aynaya benziyordu. Tezcat kapılarını sıradan aynalardan ayırt etmek imkânsızdı ve Zofia'ya kalırsa, bunun için ateş ve fosfor içeren karmaşık bir test gerekiyordu. Şansına, Laila'nın bunu yapmasına gerek yoktu. Diğer tarafa geçmek için pervazın sol tarafındaki dördüncü yıldızlı sarmaşık yaprağını kaldırarak kilidi kolayca açtı: Gizli bir kapı kolu. Tezcat kapısının aynası incelip şeffaflaşırken, onun da yansıması dalgalanarak kayboldu.

Tristan'ın atölyesi içerideydi. Laila toprağın ve köklerin kokusunu içine çekti. Duvarlar küçük teraryumlar, sıkıştırılıp minyatür biçimlere kavuşturulmuş arazilerle kaplıydı. Tristan takıntılı bir biçimde yapıyordu onları. Bir keresinde Laila ona bunun nedenini sorduğunda, dünyanın daha kolay olmasını dilediği için bunu yaptığını söylemişti. İnsanın avuç içine sığacak kadar küçük ve kolayca idare edilecek şeylerdi bunlar.

“Laila!”

Tristan yuvarlak yüzünde geniş bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Kıyafetleri kirlenmişti ve –Laila rahat bir nefes verdi– devasa örümceğinden hiçbir iz yoktu.

Ancak Laila onun gülümsemesine karşılık vermedi. Aksine kasını kaldırdı. Tristan ellerini önlüğüne sildi.

“Ah... Hâlâ kızgın mısınız?” diye sordu.

“Evet.”

“Sana bir hediye versem kızgınlığın diner mi?”

Laila çenesini kaldırdı. “Hediyeye bağlı. Ama önce söyle.”

Tristan kıpırdandı. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Golyat’ı tuvalet masana koyduğum için.”

“Golyat’ın yeri neresi? Hatta diğer tüm böceklerinin ve hayvanlarının yeri neresi?”

Tristan’ın gözleri kocaman açıldı. “Senin odan değil.”

“Yaklaştın.”

Tristan, yarısını buzlu camdan kocaman bir teraryumun kapladığı çalışma tezgâhına döndü. Kapağı kaldırdığında ortaya tek bir koyu mor çiçek çıktı. Narin taçyaprakları, akşam göğünün kırpıntularına benziyor, yoğun kadifemsi mor, yıldızların ışıklarına öykünüyordu. Laila parmağını usulca onların kenarlarında gezdirdi. Taçyaprakları neredeyse Séverin’in gözlerinin rengindeydi. Bu düşünce elini geri çekmesine neden oldu.

“*Voilà!* Karşında hediyen. Bir kostümünden aldığım küçük bir parça ipekle İşlenmiş...”

Laila’nın öfkeli bakışını yakalayınca şöyle ekledi, “Atacağın kostümlerden biriydi, yemin ederim!”

Laila biraz rahatladı.

“Peki... Beni bağışladın mı?”

Tristan zaten bağışlandığını biliyordu ama Laila bu ânı gereğinden biraz daha fazla uzatmaya karar verdi. İşini ağırdan alarak ayağını hafifçe yere vurdu ve Tristan’ın kıvranmasını izledi. Sonra, “Peki,” dedi.

Tristan mutlulukla içini çekince Laila elinde olmadan gülümse-di. O iri, gri gözleriyle, Tristan’ın yaptığı her şey yanına kâr kalırdı.

“Ah! Yeni bir aygıt buldum. Séverin’e göstermek istiyordum. Nerede?”

Tristan onun yüz ifadesini görünce sırtışı kayboldu. “Henüz dönmediler mi?”

“Henüz dönmediler,” diye vurguladı Laila. “Merak etme. Bu tür şeyler vakit alır, biliyorsun. Neden içeri gelmiyorsun? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım.”

Tristan başını iki yana salladı. “Belki daha sonra. Golyat’a bakmam lazım. Galiba iyi hissetmiyor.”

Laila, Tristan’ın bir tarantulanın duygusal evrelerini nasıl algılayabildiğini sormadı. Bunun yerine hediyesini aldı ve otele doğru yola koyuldu. Yürürken bir huzursuzluk düşüncelerine gölgesini düşürdü. Basamakların tepesindeki ayaklı saat, onu işaret ederek çaldı. Laila, kaybolup giden o bir saati kemiklerinde bir sızı gibi hissetti. Şimdiye dek dönmüş olmaları gerekirdi.

Bir terslik vardı.